

Computerkunstenaars werken samen

Een samenwerkingsverband is in oprichting van computerkunstenaars; kunstenaars en technici kunnen hier lid van worden. Voor zover beschikbaar biedt MonteVideo hun computerfaciliteiten. Uit interactie met andere media-artists kunnen gezamenlijke projecten ontstaan.

MonteVideo in derde jeugd



Vervolg voorpagina

MonteVideo ten tweede male, centraal naar een eigenzinnig gebouwtje op een karakteristieke lokatie: het voormalige pontschipperskantoor van het Gemeente Vervoer Bedrijf op luttele meters afstand van de pontoprit aan de noordzijde van het IJ, in Amsterdam-Noord derhalve. Na verplaatsing van het kantoor voor de pontschippers naar het Scheepvaarthuis aan de Prins Hendrikkade kon MonteVideo voor een symbolisch bedrag het pand van de gemeente huren.

Voortvarend is aan het eind van '83 en in de eerste weken van '84 een ingrijpende verbouwing -geheel door vrijwilligers- ter hand genomen. Parterre bevinden zich nu kantoren en produktieruimten en de zolderverdieping is doorgebroken en her-schapen in een intieme viewingruimte, waar vier monitoren aan de hanebalken zijn opgehangen en waar aan de andere zijde een eenvoudig bar-buffet is geplaatst.

De totale 'bemanning' van het voormalige pontpand telt nu 9 medewerkers: part-timers, vrijwilligers, stageaires (studenten) en een directeur.



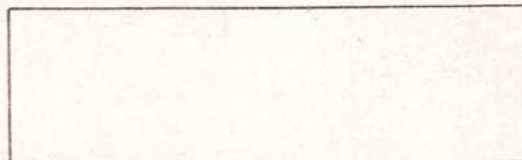
Computer-artists in MonteVideo

Internationale betrekkingen

Sinds de oprichting in 1978 heeft MonteVideo hartelijke betrekkingen onderhouden met verwante organisaties buiten Nederland. Uitwisselingen van videotapes, bijdragen aan videofestivals, internationale jureringen en vooral steeds meer contacten met buitenlandse kunstenaars waren daarvan het gevolg.

Vaste connecties bestaan met o.a. London Video Arts, het Long Beach Museum of Arts, de Basement Group in Newcastle, de Nieuwe Workshop in Brussel, Arsenal in Berlijn en Galerie Trekkanten in Kopenhagen. Maar ook in Frankrijk, Italië (Video Roma), New York en Canada zijn goede contacten gemaakt.

Aan de derde aflevering van het internationale videomagazine *Infermental*, dat in Budapest wordt geproduceerd, levert MonteVideo een bijdrage. De vierde aflevering zal volgend jaar door MonteVideo, Meatball/het Kijkhuis en de Vereniging van videokunstenaars worden geproduceerd.



Stichting

MONTEVIDEO

Media Art



MonteVideo in derde jeugd

MonteVideo dateert van 1978, toen een bezoek aan het labyrintische elektronische atelier van Livinus van de Bundt, de patriarch van de Nederlandse videokunstenaars, René Coelho inspireerde tot het openen van een videogalerie. De parterre van zijn grachtenpand aan het Singel leende zich daarvoor bij uitstek en dankzij Coelho's doortastendheid en enthousiasme kon korte tijd later al MonteVideo Art Gallery worden geopend met een tentoonstelling van werk van -vanzelfsprekend- Livinus en zijn zoon Jeep. In de eerste jaren al groeide rondom René Coelho een kleine schare getrouwen, Nederlandse (en ook enkele niet-Nederlandse) videokunstenaars die advies, faciliteiten, begeleiding, expositiemogelijkheden en promotie van hun werk bij Coelho vonden.

Verlangend naar meer ruimte en naar samenwerking met anderen verhuisde Coelho in 1982 MonteVideo naar het gebouw Mazzo aan de Rozengracht,



waar met de audiovisuele discosociëteit en met de experimentele filmer Peter Rubin een nieuw samenwerkingsverband werd ondernomen. MonteVideo was inmiddels al lang een stichting geworden waarin het beleid wordt bepaald door een bestuur dat sinds het begin wordt voorgezeten door drs C.G. Spaan, programmacommissaris van de NOS. Kunstenaars en anderszins betrokkenen zijn gelijkkelijk in het bestuur vertegenwoordigd.

Schenking

Nationaal en internationaal verwierf MonteVideo zich in de kunstwereld een reputatie maar materieel was de armslag niet groot. Uit eigen middelen en dankzij een schenking in natura van Brandsteder Electronics te Badhoevedorp (Sony) kon Coelho de zaak draaiend houden maar het moest tot eind 1983 duren aler -na reeksen verzoekschriften, aanvragen, toelichtingen etc. - een subsidie van het ministerie van WVC werd toegewezen.

In het najaar van 1983 ook verhuisde

Vervolg achterpagina

Proefnummer

Dit is het eerste exemplaar van wat wellicht een regelmatig verschijnend huisorgaan van de stichting MonteVideo kan worden.

Bij voldoende belangstelling van lezerszijde zal worden getracht mankracht en middelen te vinden om wat nu nog als proefnummer onder uw ogen komt, een reguliere status te geven. Informatie over komende viewings en nieuws over ontwikkelingen die voor videokunst belangrijk zijn -o.m. een agenda van komende internationale videokunst manifestaties- zullen de essentie van de inhoud vormen.

Vanaf 2 februari worden wekelijks, op donderdagavond, in MonteVideo viewings gehouden van internationale videokunst. De programma's zijn onderdeel van het Nederlands videocircuit. Dat wil zeggen dat deze programma's langs verschillende vertoningsplaatsen in Nederland circuleren. Onderstaand het programma voor de maand februari.

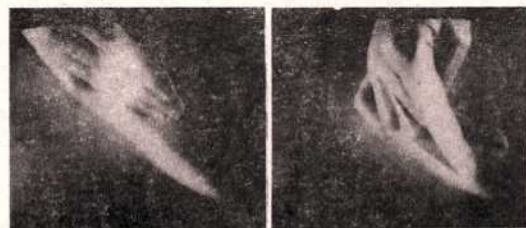
2 februari

Nan Hoover

Dedo

Nan Hoover (1931)

1. Impressions: Een lange, smalle lichtvlek valt diagonaal over het scherm, een hand speelt er doorheen. Nu eens wordt het licht gebroken, dan weer blijft het licht intact.



2. Landscape: Handen poseren als landschap. Ze worden uit hun bedrijvig verband gehaald en op een abstracter en universeler plan gebracht.

3. Movement from either direction: Over bewegingen die we maken als we alleen zijn. Het doelloos bewegen in een ruimte.

4. Three pieces: Drie varianten van on aardse landschappen, tot stand gebracht onder invloed van licht-effecten.

Elke donderdag video in Noord

9 februari



Servaas

Deze, uit Hoorn afkomstige kunstenaar (1950), exposeerde onder meer in München, Londen, Rome, Locarno, Keulen, Tokio en in een groot aantal Amerikaanse steden. In de meeste van zijn produkties richt Servaas zich op een samenvoeging van beeld, geluid en luchtdruk. Hij gaat ervan uit dat beeld en geluid door het gebruik van luchtdrukfrekwenties kunnen worden gecombineerd tot een unieke kunstuiting, waarin het vervreemdingseffect overheerst. De mogelijkheden variëren van kwikconcentraties onder een microscoop die reageren op de stem van Michael McClure ('Four poems') tot het gehuil van een baby dat enkele liters water hoog doet opspatten ('Vale of tears').

Servaas presenteert zijn werk in MonteVideo persoonlijk.

Dedo (Harry Heyink) (1957)

1. 15.40: Een plattegrond van een barok Frans park zou ook geen plattegrond kunnen zijn maar een laat 19e eeuwse stucplafond. Starend naar zo'n plafond, verandert het geleidelijk in een park, dan in een begraafplaats en vervolgens in een slachtoffer.

2. Dissonantie: Een nieuwe band, samengesteld uit opnieuw bewerkte filmfragmenten, gecombineerd met het geluid van een computer.

16 februari

Woody Vasulka (Tsjechoslowakije, 1937) kwam in 1965 met zijn vrouw Steina (IJsland, 1940) naar New York waar zij betrokken waren bij de oprichting van The Kitchen en sinds 1970 zelf videokunst maakten. Al eerder verhuisd naar Buffalo, zijn zij sinds 1978 werkzaam in het zuidelijke Santa Fe. Woody, van huis uit elektrotechnicus, studeerde in Praag aan de Academie voor Voorstellingskunsten, film en televisie. Steina studeerde muziek en is violiste.



The Commission is de meest recente (1983) videoband van Woody. Steina deed het camerawerk. Veel vroeger werk van de Vasulka's legt de nadruk op de technische mogelijkheden van video om beeld en geluid door de machine te laten produceren. Steeds meer toont Woody zijn interesse om de elektronische beelden een functie te geven als ondersteuning van het verhaal. The Commission is een opera een kunstvorm die zich tegenwoordig in een hernieuwde belangstelling mag verheugen. Deze opera laat zich vooral definiëren door de eenheid van beeld en geluid, audio- en video signalen die elkaar sturen.

Woody en Steina Vasulka

De volgende tekst als introductie op The Commission is een vertaling van een gedeelte uit het artikel van Lucinda Furlong, 'Notes towards a history of image-processed video, Steina and Woody Vasulka', *Afterimage* vol. 11, no. 5, december 1983, New York.

The Commission is een beeldspraak over het maken van kunst, uitgebeeld in het verhaal van twee zonderlinge figuren: de violist Niccolò Paganini en de componist Hector Berlioz. Beiden zijn zelfgenoegzaam, teatraal en uiterst tragisch. Voorbeelden van hoe men meestal een kunstenaar ziet. De videokunstenaar Ernest Gusella speelt Paganini, een ziekelijk, gekweld, romantisch type, die, als hij bijna dood is, zijn groteske, denkbeeldige visioenen beschrijft. Berlioz, gespeeld door componist en performer Robert Ashley, is de verstandelijke maar wat druk doende persoon die spreekt in abstracties. De mannelijke verteller komt niet in beeld maar zijn verhaal over Paganini (tussen de scènes door) scheidt een context voor de anders wat duistere teksten. Het skript is door de betreffende spelers geschreven en zij schijnen zowel fysiek als qua gevoel goed in hun rol te passen. De Berlioz van Ashley heeft wat weg van zijn andere performances met het steeds terugkerende gepeins en de eentonige voordracht. In The Commission past deze duisterheid bij het beeld van een in zichzelf gekeerd man. De Christus-figuur van Gusella's verschijning suggereert de gekweld kunstenaar die zelfs na zijn dood misbruikt wordt. Hoewel Paganini op het einde sterft, is Berlioz, verzonken in zijn wereldje van thee en toast, niet veel levendiger. In elk van de elf onderdelen wordt een verschillend effect toegepast, technieken die de Vasulka's eerder ontwikkelden en uitgevoerd in verschillende variaties. Deze kunnen de tekst onderstrepen aangezien de acties minimaal zijn. Belangrijker wellicht zijn de herhalingen in